

VIRUS

BESEDA UREDNIKA

KAZALO

Virus	3
Domofon.....	14
Duhovnost	15
Svetovalnica	16
Kulturnež	17
Kratkočasnik	20

KOLOFON

Stol, priloga časopisa Kavč, glasila prebivalcev Študentskega doma Janeza F. Gnidovca

Številka I

MAJ 2020

Odgovorni urednik: Rok Kokot

Oblikovanje in naslovnica: Andreja Lavrenčič

Uredniška ekipa: Rok Kokot, Eva Kržišnik, Neža Kernel, Špela Zupančič, Andreja Lavrenčič, Denis Vrenko, Martin De Luisa, Miha Rošker, Rebeka Šmit, Pavel Mušič

Lektura: Špela Zupančič, Pavel Mušič

Izdajatelj: Študentski dom Janeza Frančiška Gnidovca, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid

Dragi bralci in podporniki naše kultne revije KAVČ!

Upam, da ste vsi zdravi in uspešno preživljate današnje dni v karanteni. Zaradi trenutnih razmer normalna izdaja in svečana prireditve ob izidu številke ni bila mogoča, zato je pred vami skrajšana elektronska revija, imenovana E-STOL. V teh časih smo obsojeni, da preživljamo dneve sami s sabo. Za nekatere je to popolno darilo, za nekatere pa huda muka. Vsakemu izmed nas je všeč, da možgane malo odklopi, zato je prvih par tednov bilo zaželenih, zdaj pa bo počasi že dovolj. Postavlja se vprašanje, kaj naj počnemo te dni, saj je logično, da se ne bomo cele dneve učili. Rad bi omenil pregovor avtorja, katerega imena se žal ne spomnim (napisan je na vrečki Mladinske knjige), in sicer pravi: »Kdor ne bere, živi samo eno življenje, kdor pa bere, živi tisoč življenj.« Zato vas vse spodbujam k branju, izživite vsa svoja življenja. K temu vam želimo pomagati tudi Kavčarji, zato je pred vami naša nova številka, ki vas bo zaposlila vsaj za nekaj časa. Seveda bi se ponovno rad zahvalil celotni skupini KAVČ, brez katere ne bi bilo naše najmodernejše številke doslej.

Uživajte v branju in se z nami potopite v svet besede.

Rok Kokot

Ko smo se Kavčarji pogovarjali o tem, kaj bi bila tema najnovejše številke naše domske revije, nismo pomislili, da bo v prihodnjih tednih, mesecih naš vsakdan tako prepleten z njo. Tema trenutno ne bi mogla biti bolj aktualna ...

Da bi se povabilu k pisanju odzvalo čim več ljudi, sem pripravila spodnja vprašanja:

1. Ali se ti zdi, da si je človeštvo izbruh novega koronavirusa zaslužilo? Zakaj ja/ne?
2. Kako doživljaš čas karantene?
3. Ali bo karantena spremenila tvoje življenje? Boš potem kako drugače gledal nanj? Če ja, kako?

Malo za navdih in usmeritev, pa tudi za spodbudo. Seveda so bila vprašanja zgolj okvir za razmišljanje o virusu in ustvarjanju variacij na to temo. Nastalo je kar nekaj zapisov, za katere se vam, domovcem in vodstvu študentskega doma, prav lepo zahvaljujem.

Špela Zupančič

Kako preživljam

Na začetku sem uživala na polno, skoraj ničesar nisem imela za delati. Na faksu so malo »zabušavali«, ker smo vsi mislili, da karantena ne bo trajala tako dolgo. Vsak dan sem šla nekam na sprehod, popoldne pa sem z mami in sestro kafetkala. Potem ji prišel odlok, da se karantena podaljša do konca aprila, in so se kar naenkrat tudi na faksu vsi zbudili. Tako da imam zdaj vsak dan kakšna predavanja ali vaje, poleg tega pa kar nekaj naloge. Imam pa še vedno čas, da grem malo ven na sprehod, da popoldne pokafetkam, in na srečo imamo lepo vreme, tako da se bomo počasi lahko začele malo sončkati. Res pa tudi že komaj čakam, da gremo lahko nazaj v Ljubljano.

Dominika Robič

karanteno?

V vsaki stvari, dogodku se najdejo tako dobre kot tudi slabe stvari, saj nič na svetu ni popolno. Rekli bi lahko, da je vse skupaj kot velik jin-jang. Ljudje pa se velikokrat ne zavedamo, da na mnogo načinov škodimo našemu planetu. Tako izbruh virusa ni prinesel ravno dobrih stvari za človeštvo, a če pogledamo, da si je narava kar precej opomogla že v samo enem tednu, je virus nanjo vplival dobro. Da, novice ki jih dnevno poslušamo, so grozne, neprijetne, a menim, da smo vsi potrebovali ta »odmor«. Narava je spet zadihala in ljudje smo se za nekaj časa ustavili, po domače dali mir. Končno so v ospredje prišli odnosi, spet si lahko vzamemo čas za malenkosti, ki smo jih kdaj počeli. Skoraj vedno se vsem nekam mudi in nikoli nimamo niti malo »časa«, da bi nekaj v miru postorili. Vendar je prav v tem ironija, saj nam je vsakodnevno, znova in znova dan prav čas, ki pa si ga malokdo vzame. Zdaj, ko smo doma, lahko razmišljamo o vsem, kar nam veliko pomeni, o ciljih, za katere se nam po navadi mudi, o tem, za kar se trudimo, o vseh malenkostih, ki dodajo vrednost vsakemu dnevu. So to odnosi? Razmišljamo lahko, kaj so naše največje prioritete, predvsem pa lahko ugotovimo, da je kljub vsemu, kar doživljamo, življenje najlepši dar in da ga moramo izkoristiti, kar se da!

Urška Laznik

Če bi mi na začetku februarja nekdo rekel, da se bo zaradi izbruha novega koronavirusa cel svet ustavil in bomo vsi prisiljeni ostati doma, bi mislila, da se mu blede. Dogajanje, ki sem ga sprva v medijih spremljala le bežno, se mi je zdelo pretirano, nemogoče, predvsem pa oddaljeno. Le kako bi se lahko virus pojavil tudi pri nas? Vzvišeno in naivno razmišljanje, vem ... V tednu, ko se je v Sloveniji pojavil prvi primer okužbe, sem ravno začela z opravljanjem pedagoške prakse na eni od ljubljanskih osnovnih šol. Virus in bolezen sta bila na tapeti skoraj vsako uro, tako v pogovorih v razredu med učenci in mentorico kot med učitelji. Pri

Darilo za hvaležnost?

prav, vsaj na začetku, saj se mi je nabralo kar nekaj obveznosti in čakalo, da se jim posvetim. Čez kakšen teden sem se vprašala, kako bi mi sploh uspelo vsaj približno slediti vsemu, če ne bi ostali doma ... No, najbrž bi seveda mi, a bi bila kakšna stvar narejena bolj površno in mimogrede. Poleg tega se je moj tempo dela upočasnil, večji pomen pa so, končno, dobili popodanski sprehodi in zadosti spanja. Rutina. 1. teden, 2. teden, 3. teden ... Teden se je sprva vlekel celo večnost, vsak naslednji pa je šel mimo hitreje. Ali pa sem se na takšno minevanje časa pač navadila in se sprijaznila z usodo. Pomlad v polnem razcvetu, sončni dnevi in nebo brez oblaka.

nekaterih jeza, da se kar naenkrat zganja tak cirkus, medtem ko je kakšen mesec pred tem, ko je razsajala gripa, v šolo prihajala le polovica učencev na razred ali še manj (v enem od razredov je bil nekaj časa, ne vem koliko, a vendar, celo le en učenec), pa se o tem v medijih sploh ni govorilo. Pri drugih strah, negotovost, spraševanje, kaj bo, če bo treba šole zapreti, kot se je zgodilo v Italiji. Res se zgodi, tudi pri nas. V ponedeljek, 16. marca, ko se vrtci in šole zaprejo, je konec tudi z mojo prakso. No, ne zares. Praksa se tako kot večina ostalih aktivnosti preseli v virtualni svet.

Nenadna karantena mi je pravzaprav prišla

Ne vem, kdaj se mi je nazadnje pomlad zdela tako lepa (oz. kdaj sem si nazadnje vzela dovolj časa, zares videla njeno lepoto in v njej tako uživala). Karantena pravzaprav sploh ne bi bila tako slaba in se ne bi pritoževala, če bi že zdaj živela X občin stran in bi se ljubečemu glasu, pogovorom, smehu, pogledom, ki so na videz blizu in v tem trenutku edina možna rešitev, v resnici pa le hladna slika zaslona, pridružila še bližina in dotik ...

Mislím, da je novi koronavirus zame, za vse nas, opozorilo, da moramo nujno spremeniti svoje navade in bolj zavestno začeti varovati naravo in skrbeti zanjo, če želimo v njej v

polnosti živeti in preživeti. Ne le mi, pač pa mnoge generacije za nami. Poleg tega je izbruh pandemije opomin, da je vsak izmed nas le majhen delček v kolesju celotnega vesolja, na katera pravzaprav nimamo nikakršnega vpliva, pa če bi si to še tako želeli. Opomin, da nismo gospodarji sveta, ampak je vsak od nas nemočen in ranljiv, da je danes lahko tukaj, jutri pa ga ne bo več. Kaj pa karantena? Me bo česa naučila, bom po njej kaj drugače gledala na življenje? Zagotovo. V karanteni vidim predvsem priložnost, da spoznamo, kako se lahko vedno ustavimo ter si vzamemo čas, ki ga potrebujemo, in zadihamo, ko je treba, saj se bo svet kljub temu vrtel naprej. Le odločiti se

moramo za to. Naša življenja bodo namreč le tako bogatejša in vredna življenja – če si bomo zmogli vzeti čas, opaziti drugega in biti z njim, uživati v vsem, kar nam je dano. Poleg tega pa me karantena uči hvaležnosti za ljudi in stvari, ki se prehitro lahko zdijo samoumevni. Hvaležnosti za varen dom, družino, zdravje, hrano, možnost, da lahko študiram, diham čist zrak, grem na sprehod v gozd ... Hvaležnosti, da lahko kljub razdalji ohranjam stike s prijatelji, da v naši državi ni vojne in da se znanstveniki močno trudijo čim prej iznajti cepivo za smrtonosni virus. In seveda hvaležnosti, da imam nekoga, na katerega lahko vedno mislim in on vedno misli name, pa čeprav najbrž vsaj še nekaj časa le na daljavo ...

Špela Zupančič

Koronin dnevnik (uganke)

10. 3.

Danes je torek, vseeno se domov peljem, v glavi vse dogodke, novice meljem.

Zaenkrat se še nič hudega ne zdi,

ne slutim, da bom doma še najmanj do velike _____.

12. 3.

Iz trgovin se dolga kača vali, polnih vozičkov in ljudi.

Ko jih skozi okno opazuješ, se ti zdi, da so nakupili za celih 365 _____.

Ana Marija Jevšenak

Odgovarjam na vprašanje: »Ali si je človeštvo zaslužilo izbruh koronavirusa?« V zadnjih nekaj tednih sem slišal različne izjave o trenutni pandemiji. Nekdo je trdil, da je to Božja kazen, drugi, da so Kitajci virus namerno spustili med ljudi zato, da imajo razlog, da ne izvažajo surovin in tako oslabijo gospodarstvo konkurenčnim velesilam, posebej ZDA, tretji, da je virus po nesreči ušel iz vojaškega laboratorija. Nekdo pravi, da je to tretja svetovna vojna z biološkim orožjem itd. Naj povem, kaj si o pandemiji mislim sam. Prvič, ne verjamem, da jo je povzročil človeški faktor. Drugič, vidim jo kot opomin. Opomin, da se ljudje zavemo svojih omejitev. Živimo v 21. stoletju. Uživamo visok življenjski standard. Imamo dovolj hrane, pijače, obleke in cel kup drugih stvari. Znanost in tehnologija sta se izjemno razvili. Priča smo takšnim dosežkom, ki so bili za ljudi preteklih tisočletij znanstvena fantastika. Samo na stikalo pritisnemo in nam zasveti luč. Odpremo pipo in priteče voda. Vozimo se z avtomobili. S pomočjo telefona ali interneta lahko komuniciramo z ljudmi, ki so na

MOJ POGLED NA

drugem koncu planeta. Sodobna medicina zna pozdraviti mnogo bolezni in poškodb, ki jih nekoč niso znali, tako da se je povprečna življenjska doba podaljšala približno za dvakrat. Še bi lahko našteval, ampak kot bi rekel evangelist Janez, ko bi se vse to popisalo, mislim, da bi ves svet ne obsegel knjig, ki bi jih bilo treba napisati (Jn 21, 25). Res je, sodobna znanost zmore rešiti mnogo problemov in to je dobro. Vendar pa je tu past. Če se nam predobro godi, imamo lahko lažen občutek, da smo ljudje vseomogočni, da smo kot bogovi. Mislimo, da se nam ne more zgoditi nič slabega. Novi koronavirus, ki se je sedaj naselil med nas, nam je pokazal, da ni tako. Vsak zase lahko pomislimo, koliko načrtov smo imeli za ta čas. Pa je prišel en virus in nam podrl ves sistem. Odpadle so javne prireditve in nenujne javne storitve. Primorani smo ostati doma, ne smemo imeti bližnjih stikov z drugimi ljudmi. Tisti, ki se šolamo, pa tudi mnogi zaposleni, imamo sedaj popolnoma drugačen način dela. Skratka, naenkrat smo se znašli v situaciji, ki je nismo pričakovali in nanjo nismo bili pripravljeni.

Pandemijo COVID-19 sam dojemam kot nekaj, kar nas opozarja, da človeštvo ni vseomogočno. Da kljub vsem uspehom tudi v našem času ostajajo omejitve. In da obstaja nekaj ali nekdo, ki je močnejši od nas. Ponavadi je za vernega to Bog, za nevernega preprosto narava. Verni ali ne, ni važno, v vsakem primeru je nekaj ali nekdo nad nami. Pa še nekaj. Ne pozabimo tega, da nam je virus s seboj prinesel še en bonus. Zaradi

varnostnih ukrepov sta na svetovni ravni močno omejena promet in industrija, kar posledično pomeni manj onesnaževanja in čistejši zrak.

Damijan Vidmar

Ali je človeštvo zaslužilo virus?

Čas, ki ga trenutno živimo, je vsekakor vse prej kot običajen in se bo zagotovo zapisal v zgodovino. Vprašanje pa je seveda, kako. Si bomo to zapomnili kot čas, ko si je naš planet opomogel od našega nenehnega izkoriščanja? Kot čas, ko smo reševali svet tako, da smo bili zaprti doma? Ali pa bo to čas samorefleksije?

V krščanstvu in tudi judovstvu, iz katerega je krščanstvo izšlo, se je skorajda praviloma ob slabih dogodkih (vojne, naravne nesreče, kužne bolezni, lakota ...) pojavilo vprašanje, kaj smo ljudje storili, kako smo grešili, da smo si nakopali to strašno Božjo kazen. Na misel mi prihaja ena od verskih resnic, ki pravi: »Bog je sodnik, ki dobro plačuje in

13. 3.
Danes se ŠD JFG zapre,
tudi v šolo nobeden več ne gre,
sv. maš od sedaj več ni,
kateri dan je že danes? Aha, petek

Ana Marija Jevšenak
Rešitev: 13.

PANDEMIJO COVID-19

Božja kazen in nagrada vsekakor nista dve imaginarni zadevi, ki bi ju lahko človek preprosto odmisli. Nenazadnje je tudi veliki mislec Blaise Pascal v znani, t. i. »Pascalovi stavi« ugotovil, da je najboljša možna opcija za človeka to, da predpostavi, da posmrtno življenje je, ter se v svojem življenju trudi in dela dobro, da bo po smrti nagrajen. Takšna utemeljitev je seveda dobra in je nikakor ne gre povsem zametovati, vendar pa moremo stopiti tukaj tudi nekoliko globlje.

Vsem, ki smo tistega deževnega dne spremljali papeževino molitev na mračnem in praznem trgu svetega Petra v Rimu, nam bodo gotovo ostale v spominu različne podobe tega večera. Pretresljiv je bil trenutek, ko je papež Frančišek molil pred

Marijino podobo in pred križem. Maria, Salus Populi Romani (Marija, zdravje/rešitev rimskega ljudstva) in križ iz cerkve sv. Marcela, ki so ga nosili po ulicah v času kuge. Dve ikoni, ki kažeta na to, da Bog skrbi za svoje ljudstvo in mu v trenutkih krize prihaja na pomoč. V tem času epidemije so skorajda vse cerkve po svetu zaprle svoja vrata za vernike. Morda to za marsikoga niti ne bi bilo tako pretresljivo, če se ne bi zgodilo ravno v trenutku, ko je človeštvo še toliko bolj potrebovalo Božjo bližino in pomoč. Obhajati velikonočne praznike v domači hiši, kjer si lahko naredimo vstajenjsko procesijo le po hodnikih našega stanovanja ali po vrtu naše hiše, bo vsem nam gotovo ostalo v spominu. Ne smemo pa misliti, da je Bog

maši, med tednom spremljam prenos svetih maš župnika iz Bohinja, Martina Goloba. Na njegovem Facebook profilu se sveti maši vsak večer pridruži povprečno 1500–1700 ljudi. K temu dodajmo tiste, ki so ta isti prenos spremljali preko T2, ter vse tiste, kjer so cele družine spremljale prenos preko enega profila. Ob nedeljah je število hitro prešlo šest tisoč. In verjemite mi, da ne pretiravam. Le pomislite, da bi k nekemu duhovniku na redno tedensko večerno sv. mašo prišlo 1500 ljudi. Ubogega reveža bi skoraj gotovo zadela kap! Vendar pa si želim oz. se sprašujem, kaj bo s to versko vnemo po epidemiji. Takrat ko se bomo navadili spremljati sveto mašo iz udobja domačega fotelja ter vmes početi še sto drugih stvari.

Bomo po epidemiji tudi tako vneto molili in hodili k sveti maši? Epidemija je velik preizkusni kamen naše vere, našega zaupanja v Boga. V teh trenutkih se lahko poistovetimo s Kristusom, pribitim na križu. Okoli stoječi so mu klicali, naj reši sebe, če je rešil toliko drugih. Drugi so sramotili njegovo vero v Boga, češ da ga je zapustil. In celo Jezus sam je zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«. Koliko nevernih se nam, kristjanom, še posebej nam, katolikom, v teh trenutkih posmehuje in pravi kaj podobnega. »Kje je njihov Bog? Morda se ne briga za njihove maše in rožne vence. Morda mu je vseeno za to, kaj počne nek star možiček v Rimu.« Zelo podobne besede kot tiste, s katerimi je prerok Elija sramotil in se norčeval

zapustil svoje verne. Prvi kristjani niso obhajali svete maše v cerkvah, ampak so se zbirali po domovih vernih, v času preganjanj pa v katakombah. A vendar so lahko prejeli kruh, ki je bil pri tisti sveti maši razlomljen in razdeljen med njih. Mi pa smo v času epidemije prikrajšani še za to.

Je svet res zaslužil ta virus, to strašno epidemijo? Če pogledamo z zgodovinskega vidika, bi kdo lahko celo rekel, da ne gre za kaj drugega ali hujšega, kot je bila v srednjem veku kuga. Bolezen, ki se hitro širi, ki pobija ljudi ter predvsem ne gleda na osebo, ampak mori na levo in na desno. Vendar je za nas ta udarec še toliko težji, ker smo bolj prepričani sami vase, v dosežke empirične znanosti in medicine. Pa smo si res zaslužili to

epidemijo? Morda pa res. Morda je bilo to potrebno, da nas v svetu, kjer vse preveč časa preživimo na predavanjih, v službah in na toliko drugih obveznostih, nekaj priklene na dom, k našim družinam. Morda je bilo to potrebno, da se v svetu, kjer se nam nenehno mudi na naslednji opravek in danes že živimo jutrišnji dan in danes skrbimo za jutri ter se obremenjujemo s stvarmi, na katere nimamo vpliva, da se v vsem tem za trenutek ustavimo. Ostali smo doma. Ne mudi se nam v službo, ne mudi se nam na kavo ali v fitness, ali na tak ali drugačen opravek. Čeprav na krut način, smo dobili odmor. Epidemija ima definitivno svoje pozitivne plati.

V času epidemije, ko ne moremo v cerkev k

iz tistih, ki so služili Baalovim malikom. Toda kaj je storil Elija? Baalovi duhovniki so plesali in vpili okoli oltarja in klicali ogenj z neba, pa se ni nič zgodilo. Elija pa se je priklonil z obrazom do tal pred oltarjem ter prosil Boga, naj pošlje ogenj z neba, da použije njegovo daritev. Ne zato, ker bi si on sam to zaslužil, ampak zato, da bodo drugi verovali vanj, v edinega in pravega Boga. In tukaj je cela množica svetnikov, ki so tako zelo zaupali v priprošnjo device Marije ter po njeni priprošnji delali velike čudeže.

Toda kje je naš Bog? Nas je kakor Sodomo in Gomoro prepustil kazni za naše grehe? Se nas mar ne bo usmilil in nas uslišal? V Svetem pismu je cela množica psalmov ter drugih molitev in besedil, kjer ubožec vpije k Bogu

ter ga prosi za pomoč. Ta vernik se že vnaprej zahvaljuje Bogu, ker ve, da ga bo uslišal. Morda se torej ne smemo ukvarjati toliko z vprašanjem, ali nas je Bog zapustil ali ne, ali nas bo uslišal ali ne. Morda smo s takim mišljenjem bolj podobni dvomljivcem in malovernim, ki hočejo znamenja, da bi verovali. Morda moramo biti bolj podobni tistim osebam iz psalmov, ki kličejo na pomoč ter se istočasno Bogu zahvaljujejo, ker vedo, da jih bo uslišal. Ne sprašujmo se torej, ali bodo mnogotere molitve in prošnje za konec te epidemije uslišane. Rajši se Bogu zahvalimo, da nas bo uslišal, in čakajmo. Kakor so pametne device čakale na ženinov prihod, tako tudi mi čakajmo, bodimo budni in čujmo ter molimo. Kakor apostoli v vrtu

Getsemani moramo bedeti, čuti in moliti, da ne pridemo v skušnjava, da bi obupali. Kajti Jezus je tudi rekel, da je treba prositi, trkati in iskati. Ni dovolj izreči ene prošnje, ampak je treba nenehno prositi. Ne le enkrat potrkati na vrata, ampak trkati, dokler se vrata ne odprejo, pa čeprav nam bodo ob tem začeli krvaveti členki in roke ali pa bomo prej razbili tista uboga vrata. Trkajte in se vam bo odprlo! Išcite in boste našli! Kajti vsak, kdor prosi, prejme, in kdor išče, najde, in kdor trka, se mu bo odprlo!

Ali si je človeštvo zaslužilo virus? Mislim, da lahko mirne vesti odgovorim z enim odločnim DA. Zaslužili smo si ta virus. Toda vprašanje je, zakaj. Sociološki vidik smo si na kratko pogledali, tudi o religioznem smo

precej razmislili. Pomemben vidik pa se mi zdi tudi antropološki. Epidemija virusa nam je namreč pokazala našo krhkost, da smo v resnici uboga bitja na tem planetu. Z antropološkega vidika se moremo spomniti na to, da smo preveč zapadli miselnosti gospodarjev tega sveta in premalo delali na tem, da bi ta svet ohranili za prihodnje rodove. Naš pogled na človeka se je povsem instrumentaliziral ter postal povsem podrejen empiričnim znanostim, dobičkonosnim poslom ter izkoriščanju človeka in tudi narave. Tudi sedaj, ko pišem te vrstice, nekateri ljudje služijo velike denarce na račun nujno potrebne medicinske opreme. V našem pogledu na človeka smo se preveč osredotočili na njegovo telo in razum,

premalo pa na človekovega duha, na dušo pa smo tako in tako povsem pozabili. In vendar je človek sestavljen iz vseh treh ravni, ki morajo biti med seboj uravnotežene. Krhko ravnovesje človeka, katerega pomena pa so se zelo dobro zavedali že antični filozofi s Platonom in Aristotelom na čelu.

Epidemija nam je dala veliko priložnosti, potrebno jih je le videti in izkoristiti, vendar ne zase, ampak za skupno dobro. Tako kot tudi Cerkev ne moli le, da bi se epidemija nehala za katoličane, ampak za vse človeštvo. Epidemija nam daje priložnost, da kot globalna skupnost stopimo skupaj, še bolj pa na nacionalni ravni ter vseh drugih mikro ravneh naše dežele na sončni strani Alp.

Potrebno pa se je tudi vprašati, kakšen bo svet

po epidemiji. Se bomo iz tega kaj naučili? Morda je čas, da odpihnemo prah s starih učbenikov za zgodovino ter pogledamo, kaj so storili ljudje po kugi. Res je, da ta epidemija močno presega srednjeveško kugo, a vendar nam lahko ponudi določeno lekcijo. Kaj so storili ljudje po kugi? Kateri veliki misleci so iz tega izšli? Kako so se pogledi na človeka, družbo, državo, vero ... spremenili? Zgodovina se ponavlja in paziti moramo, da se iz tega kaj naučimo. Ta virus sicer ni srednjeveška kuga, je svetovna pandemija, ki je v mnogo pogledih veliko hujša. A vendar sem prepričan, da nam zgodovina lahko ponudi marsikateri odgovor. Nenazadnje bi bila potrebna precej velika izvirnost, da bi

človeštvo storilo kakšno neumnost, ki je v zgodovini še ni.

Kot študent teologije in samooklicani teolog ne morem drugače, kot da tega kratkega razmišljanja ne sklenem s teološkim pogledom. Ob praznovanju velike noči sem se zelo poistovetil z Jezusovimi besedami, da naj molimo v svoji sobi, za zaprtimi vrati, na skrivnem. In naš nebeški Oče, ki vidi tudi na skrivnem, nam bo povrnil. Tudi če gledam papežovo velikonočno mašo, ker tokrat ne morem biti doma pri vstajenjski procesiji, moja, naša vera, ne sme biti manjša. Epidemija mora biti priložnost, da se naša vera utrdi in okrepi, da omahujoče v veri okrepimo in spodbudimo, naj vztrajajo. In

predvsem da se zavedamo, da bo konec epidemije takrat, ko bo to res v večjo Božjo čast in slavo. Takrat pa bo še kako prav, da bomo tudi z naših streh in balkonov, preko družbenih omrežij, po naših ulicah, trgih, ter upam, da po polnih cerkvah, lahko zapeli zahvalno pesem našemu Bogu, ki je mogočen in silen Bog. Takrat bo še kako prav, da bo po naših župnijah in škofijah zadonela pesem zvonov zahvale, da se bodo razvijale procesije zahvale in priprošnje našemu Bogu. Naš Bog, ki je dober in je velik. Hvalnico našemu Bogu, ki je premagal smrt, vstal od mrtvih in živi na veke. Aleluja!

Filip Veber

15. 3.

Po Sloveniji se potepa,
vse ljudi v domove zaklepa,
v vseh novicah ji pripada krona,
oh, ta naša grozna _____.

16. 3.

Več ne vozi trola, bus,
ostati doma je postalo mus.
Upam, da ne bo zmanjkalo mil,
tako kot je kvasa, mask in _____.

19. 3.

Že več kot teden dni sem doma,
kjer čakam, da se virus preda.
Danes sv. Jožef goduje,
naj ljudi, da ostanejo doma,
_____.

Rešitve: korona, razkužil, spametuje.

Ana Marija Jevšenak

KORONAVIRUS

in

jaz

Ko sem malo podrobneje začela spremljati novice o koronavirusu, je bil omejen le na Kitajsko. Pod nobenim pogojem si nisem predstavljala, da se bo lahko razširil na staro celino, kaj šele v našo državo. Mislim, da nihče od nas takrat situacije ni jemal resno.

Potem pa so se pojavili prvi primeri v Italiji. Takrat sem ravno začela opravljati prakso na prevajalskem oddelku MZZ. Dodelili so mi delovni prostor, ki je bil v pisarni tajnice Nevenke. Vsak dan znova sva komentirali situacijo glede koronavirusa. Obe sva se strinjali, da oblasti

pretiravajo z ukrepi in da se razmere zdaleč ne morejo tako poslabšati, kot so vsi napovedovali. Z naraščanjem obolelih in pojavom okuženih tudi v Sloveniji, pa se je najina debata malo spremenila. Temu je tudi pripomogla druga sodelavka Irena, ki je vsake pol ure razkužila vse kljuke, miške in tipkovnice, ter me vsak dan znova spraševala, ali jaz res hodim na avtobus, ker »je tam najbolj nevarno za okužit' se«. Najbolj od vsega pa me je zadelo to, da se moja mentorica pri praksi ni želela uvesti zraven mene, da bi pregledali prevod, ampak raje 2 metra stran (od koder sploh ni videla na zaslon, sem prepričana), ker »je treba ohranjati varnostno razdaljo«. Šele takrat sem se zavedla, kako hudo je. Kako hudo še bo.

Tisti dan je bilo na oddelku noro. Prihajalo je milijon obvestil za javnost, ki jih je bilo treba prevesti v vse uradne in poluradne jezike, zato so bili vsi na trnih. Govorilo se je že o delu od doma, zato so vsi množično pospravljali svoje stvari, si prenašali datoteke, se poslavljali drug od drugega ... Tisti dan sem tudi zaključevala prakso. Odnese sem jo prav za

las. Po tistem dnevu je na oddelku zamrlo. Bomboni, ki sem jih pustila Nevenki v zahvalo za vse pogovore, gotovo vsi zaprašeni še vedno samevajo na njeni mizi.

Po praksi sem se seveda mogla vrniti domov. Začelo se je obdobje šolanja na daljavo. Zdaj, po približno štirih tednih takega načina življenja, lahko rečem, da meni nič ne manjka (razen Naceta, no). Vsak dan se zbudim okrog osmih, glede hrane nisem omejena na marmelado in hrustljave ploščice, ki jih imam drugače običajno v domu, ampak imam na voljo celotno shrambo in hladilnik (študentski luksuz!), kosila so vedno ena A in brez doplačila, popoldne grem na sprehod v naravo, zvečer pa preganjam čas s sestro, s katero sem drugače preživela le nekaj ur čez vikend. Življenje se mi je vrnilo nazaj v vrtčevska leta (v vrtec sem hodila na 14 dni) in jaz se čez to ne pritožujem. Pogrešam pa vendarle svoje drage prijatelje, »pomfri s šunko in sirom ter tatarsko« iz moje najljubše gostilne in malo študentskega duha, ki se ga da začutiti v pomladni Ljubljani.

Zavedam pa se, da je za mnoge drugače. Mnogi so se morali vrniti v domove, kjer se z družino ne razumejo. Mnogi so izgubili službo, ki jim je bila glavni vir zaslužka. Mnogi nimajo dobrega dostopa do interneta in težko sledijo predavanjem. Mnogi živijo zaprti v 12. nadstropju bloka in ne morejo ven. Mnogi se ne morejo vrniti domov iz drugih držav. Mnogi so žrtve nasilja v družini. Njim je

šele koronavirus obrnil življenje na glavo. Ob takih primerih se šele zavemo pomembnosti svobode.

Dokler je moja edina težava, da ob učenju novih jezikov, pohajkovanju po naravi in *exquisite* domači hrani ne morem pozabiti, kako pogrešam čas, ki ga preživljam s prijatelji, se res ne smem pritoževati. :)

Teja Kavčič

20. 3.

Odločila se je vlada za ukrep tak, od nje dobil SMS je vsak, da z namenom zmanjšanja umiranja, izreka prepoved javnega _____.

26. 3.

Čeprav je že pomlad prava, zaživela je že vsa narava in vse okrog nas cveti, danes, presenečenje, zunaj _____.

Ana Marija Jevšenak

Rešitvi: zbiranja, sneži.

Virus si je rekel: »Ta svet ne zna živeti, se rad imet. Izgleda, kot da se sramuje svojih let.«

(N. Pušlar) Pa je rekel, da dajmo pogledat, kaj se bo zgodilo.

VIRUS

V družini: »Ne poznam te, ne vem, kdo si, a spomin mi bežno govori, da nekje videla sem te, torej kdorkoli si, ustavi se! Ustavi se, prosim, ne hiti naprej, svojo zgodbo življenja na uho mi povej in se mi vsaj malo nasmej.« (S. Rolih, Odsev) Dogajanja. Smeh in prepiri. Iskanja smisla in obstoja.

Na delovnem mestu: »Pesem krampov bo zamrla in kamerati se bojo razšli, nekam v kot v muzej se bo zadigal v štil popljuvan herc. Kdo odslej bo štrajke delal in kdo ferdinste klel? Kdo odslej bo fano nosil, ko kak hajer bo umrl?« (V. Poredoš, Orleki) Na mizah se nabira prah, pipa v wc-ju pušča, računalniške kable pa grizejo miši. Nikomur mar.

SKOZI

V naravi: »Z boljšim vesoljem spet povezava, kok lep je ta svet in narava. Ptiči lepo žvrgolijo, novo melodijo, neverjetno simfonijo.« (Trkaj) Kot da je v naravi vse novo, drugačno in nas sploh ne vleče več pred zaslone.

Po treh tednih v samoizolaciji: »Jaz ne morem več v temi živeti, jaz bi hodu na soncu, jaz bi hotu tebe 'met. Zdaj ne rab'm več ostalih stvari, sam' še svoje sanje in človeka kot si ti.« (T. Meglič, Siddharta) Introvertirani del mene pride do overdosa. Iskanje bližnjic. Država reče: a-a. Ostani doma.

Pa prihodnost? »Brez velikih ciljev, brez lažnih upov in želja sanjam pretekle dni In čakam jutro praznika.« (J. Dirnberk, Mi2) Tistega, ki mi bo rekel, da grem lahko s teboj ob Ljubljano na kavo.

PESMI

V politiki: »Pokaži svoj obraz, ne skrivaj se za masko, človeško je nar'dit napako, odpuščaj božansko.« (Zlatko)

Špela Pucelj

Dnevnik iz karantene v ŠD JFG

Lokacija: ŠD JFG

13. 3. 2020, PETEK

Petek trinajsti. Šole se zapirajo, virus počasi začnem jemati resno. Internetna slika moškega, ki je pred pol meseca pokupil pol Hoferja, se je zdela kot štos, zdaj pa je to prišlo v našo državo. Ne le to, zdaj sem jaz ena izmed teh, ki hitijo po zaloge v nakupovalni center. Sledi taktični razmislek, ob kateri uri bo najkrajša vrsta in največ hrane. Polurno tehtanje (v obeh pomenih) zelenjave in sadja se je kmalu sprevrglo v enourno tehtanje, saj je nekdo imel predviden enak jedilnik kot jaz za prihodnjih 14 dni. Moj nakupovalni voziček je namreč kar naenkrat izginil. Ponovi vajo. Na srečo se pridruži moralna podpora, ki tehta z mano. No, drži mi tudi vrsto, ko hitim še po zadnje stvari z listka. Strateški plan je bil uspešen, obžalujem le, da sem ostala brez pora. Kasneje ga zagledam na vrtu ljubljanskih vrtičkarjev – mikavno ...

Sledi obisk druge trgovine, jaz pa se z vso kramo skrijem, saj sem prvič v življenju nakupila toliko hrane. No, saj so jo tudi drugi, a drugače izgleda, če to zložiš v avto ali tovariš na kolesu. Res, da sva z vsemi vrečami zgledali kot begunki, a nakup se

naslednje dni izkaže za neprecenljivega.

Nabutam hladilnik in spodnjo skrinjo ter si ob polnih zalogah oddahnem. Preseneti me cimra, ki bi morala biti že na poti v drugo državo, a zaradi odpovedi avtobusa neuspešno. Bila sem je vesela, hkrati pa se je v mojih mislih začela plesti logistika razporejanja hrane v hladilniku.

14. 3. 2020, SOBOTA

Drugo jutro cimra poskusi znova, tokrat uspešno. Nasploh se dom počasi prazni, naseli pa se tišina.

Stiska me, kako bom zdržala 14 dni v osami. Zapisi naslednjih dni/tednov so sorazmerni s količino dogajanja ...

15. 3. 2020, NEDELJA

Mašo spremljam na daljavo, v kapeli nenavadno sediva le jaz in računalnik. Nenavaden občutek, a hkrati napolnjujoč. Dobro, da sem se okrepila, saj sledi šok. Ministrstvo izda odlok, med drugim o zaprtju študentskih domov. Kmalu sledi mail ravnatelja, da se zapira tudi ŠD JFG. Šok in hkrati vprašanje, kje bom preživela jutrišnjo noč.

16. 3. 2020, PONEDELJEK

Ob polnoči v garažo odpelje zadnja trola, vlakov ne slišim več. Ne morem nikamor, a na srečo mi ni treba.

Pod mojim oknom ni več otroškega joka in direndaja.

Na hodniku se nekaj dogaja. Delavci končujejo še svoja zadnja opravila. Priznam, jaz pa si mislim: MOŠKI!

17. 3. 2020, TOREK

Ko poskušam iti na sprehod, komaj najdem odprta vrata. Zavod namreč prepove vstop in omeji gibanje zunanjim obiskovalcem. Posledice čutimo tudi notranji.

18. 3. 2020, SREDA

Najin prvi skupni izlet s kolesi do bližnje reke. Glede na razmere v državi morda tudi zadnji. Sava še nikoli ni bila tako bistra, sonce še nikoli tako toplo, nebo pa se je zdelo brezmejno.

19. 3. 2020, ČETRTEK

Izlet na Šentviški hrib, del poti hodim ob cevi. Ogledam si pogorišče prejšnjega dne in iščem svoj košček miru v gozdu, kjer je danes več ljudi kot v nakupovalnem centru.

Ne upam si naročiti dostave, zato kljub tveganju odidem v pekarno. Z druge strani ceste opazujem dogajanje v pekarni, moškega, ki glasno kihne. Hvaležna sem, da

sem ostala na drugi strani ceste. Zajamem zrak, stopim v pekarno. Solidarnostno ne vzamem dveh pic, a le eno, saj bo morda še komu prišla prav.

20. 3. 2020, PETEK

V veljavo stopi odlok o prepovedi zbiranja na javnih površinah. Uraden konec najinih skupnih sprehodov in prvi dan prave karantene.

Petkovo rutino prekinejo sirene, kmalu izvem, da spet gori na Šentviškem hribu. Potrkam na vrata, a ni odziva. Upam, da tudi danes ni odšla tja. Pomiri me, ko se mi oglasi in pove, da je bil moj klic njena budilka.

Preletavanje helikopterja in njen klic v meni zbudita radovednost. Odidem ven, kmalu se mi (seveda v primernem razmaku) pridruži. Z varne razdalje opazujem konec akcije gasilcev in vojaškega helikopterja. Sredi travnatega igrišča so postavili bazen z vodo za gašenje. Za trenutek se je zdelo, kot da je helikopter v nebo vzel tudi vse najine probleme, ko naju je preletel.

Teden št. 2 (utrinki)

Zjutraj me zbudi potres. Pogledam skozi okno – sneg. A se mi blede?!

Dobro, da bomo doma po vsej verjetnosti več kot 14 dni ... Čas gre čisto prehitro, jaz pa še ničesar nisem naredila!

Kateri dan je danes?

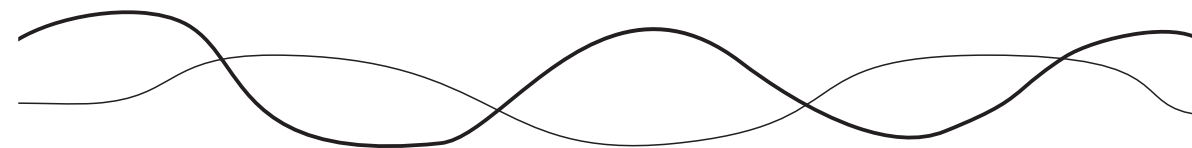
Teden št. 3 (utrinki)

Nov sostanovalec – po vrtčevskem igrišču se sprehaja čisto pravi zajec.

Ugotovim nenapisan urnik sprehodov v šentviškem gozdu – če zjutraj predolgo spim, sprehod zamudim (potem so namreč cel dan na urniku družine).

Po novem so maske v trgovinah obvezne. Jaz je nimam, zato stradam. Hec (drugi del stavka).

Danes sem se zavedla, da gre zares, ko lačna odidem po zajtrk v šentviško pekarno in je zaprta.

30. 3.

Če kdo še ne ve, kako velika je njegova občina, je sedaj skrajni čas, da se z njo spozna.

Od danes naprej njene meje prečkati ne smeš, vseeno je, ali si z avtom, letalom, kolesom ali

_____.

Teden št. 4 (utrinki)

Moj nov hobi? Zalivanje (vaših) rož.

Ko se sprehajam po hodnikih, začnem ceniti delo čistilk.

Bolj kot od samega virusa, se počutim ogroženo od mušic v apartmaju. Meša se mi!

Se nadaljuje ...

1. 4.

Predavanja preko Zooma tečejo gladko, med poslušanjem občudujem modro nebo.

Čeprav si doma, si z delom obdan, skoraj pozabiš, da je danes lažnivcev _____.

Lahko bi vam pisal o svojih dnevih v zavodu, pa nimam zanimive rutine. V resnici sploh nimam rutine, ampak gre nekako tako: se zbudim, ko se zbudim. Če je lep dan, grem na sprehod po parku, če se mi sploh da vstati iz postelje. Ko se vrnem ali ko vstanem, si pripravim zajtrk, ki je mogoče že skoraj kosilo, ampak v bistvu bi bila lahko komot že večerja, ker že nekaj časa časa nima več veliko pomena. Ne razlikujem več med ponedeljkom in petkom. Edina razlika je, da v ponedeljek vstanem z levo nogo, v petek pa ne vstanem, ker sem si v četrtek raztreščil koleno ob mizo in bom rajši cel petek ležal v postelji. Enkrat ta teden sem se očitno nečesa prenajedel, zdaj pa ne morem niti normalno spati, ker me tako peče v želodcu. Google tudi nima uporabnih nasvetov za kislino.

Po naravi sem precej kaotična oseba, zdaj pa ste mi odvzeli še tistih nekaj okvirjev, ki so celotno sliko še nekako držali skupaj. A mi zna kdo razložiti, kako lahko samemu sebi prepustim samoorganizacijo študija, če še lastnega spanja ne utegnem držati v redu? Kupi gradiva se mi nabirajo in končno nimam več izgovorov za izmikanje, pa se vseeno ne lotim dela. Zakaj? Ker problem nikoli ni bilo pomanjkanje časa, ampak motivacije. V bistvu imam motivacije na pretek, torej je razlog drugje.

usposabljanje za komercialista

DOŽIVLJANJE KARANTENE

V DOMU

Pogovori z Luno #1

Zgleda, da je Luna bolj tihe sorte. Zaenkrat mi še ni odgovorila, čeprav tudi tišina marsikaj pove. Kolikokrat je že svoj pogled obrnila na Zemljo in videla smrt. Kolikokrat je že nemo visela na nebu in bila priča človeškim kugam. So se faraoni luni kaj bolj smilili? Se je kdaj ob večeru spustila na obrežje Nila in tolažila reveže, ki so se znašli v nemilostni jezi tujega boga? Ali je kdaj obiskala prve ženske, ki so po njenem nauku štele dneve v mesecu? Ali je kdaj stopila v srednjeveški lazaret? Ali bo kdaj obiskala še mene?

Tiho stoji na nebu in gleda.

Pogovori z Luno #2

Luna, pošlji pozdrave domov,
ko te bodo jutri zvečer ponovno gledali
domači,
naj v tvojih sencah vidijo moj nasmeh.
Moj blagoslov ponesi še naprej,
na daljni zahod in naprej še na vzhod.
In ko se jutri spet srečava,
povej mi, da gre svet na boljše.

Martin De Luisa

Hrup, naglico, vrvež in hiter tempo življenje so zamenjali tišina, mir, samota, nered in nedelo. Dan je dnevu enak in sprašuješ se, ali sanjaš, ali je to realnost, a si si pred tremi tedni res želel neskončnih počitnic. Zdi se ti, da si obstal.

Anisi! Svet je obstal. Svet je dal življenje na pavzo.

O, kako fino, rekli so mi, naj ostanem 14 dni doma! In potem te že naslednji dan srbijo podplati, ker želiš nekam iti. V glavi se ti vrstijo ideje o potovanjih in o planih, ki si jih imel za to leto. Vesel si, da nisi kupil tistih poceni letalskih kart za prvomajske počitnice v Italiji in da nisi rezerviral hotela in vseh aktivnosti, ki si jih planiral vsaj mesec dni. Hvala Bogu ali kako že?

Med izpitnim obdobjem mesec dni nazaj te je jezilo, ko je bil sosed preglasen, ko te je znanec zmotil in prekinil tvoje globoko učenje, v tem trenutku samoizolacije oziroma samote, pa bi dal vse, da te nekdo zmoti in ti krade čas. Se je res vse tako spremenilo? Je svet obrnjen na glavo? Ali pa se je spremenil zgolj moj pogled na svet?

Brskaš po spletu in ugotoviš, da je to sizifovo delo, novic ni in ni konca in vsak dan je ista pesem. Ups, ne vsak dan, vsako uro.

Kaj naj počnem? Ja, odštevaš dneve, ko boš lahko videl svojo družino in živo osebo objel, ker rabiš ta medosebni kontakt, ampak a je to res dovolj? Sprašuješ se, za kaj ti je dan ta čas. Zakaj se je veselje, Bog odločil, da ti nameni to pavzo, ta čas?! Rabiš odgovore. Rabiš nek bolj trden dokaz o tem, da je luč na koncu tega tunela karantene, in ne zgolj negotovost in nevednost, kdaj bo tega stanja konec in predvsem kakšno bo stanje ob koncu.

Ah, spet si na začetku. Spet se sprašuješ, kakšen je smisel vsega in zakaj je cilj vreden.

Ampak a nas niso učili, da je bolj kot cilj pomembna pot?

Odločiš se torej, da boš ta dani čas izkoristil za to, da boš uresničil vse tiste najmanjše cilje, ki se jih v preteklosti nisi mogel lotiti. Odločiš se, da boš več časa namenil zase. Odločiš se za rast. Odločiš se, da boš zavestno vsak dan živel počasi, umirjeno – kajti sedaj imaš čas! Brez izgovorov!

Valentina Pevec

12. dan samoizolacije/samote

24. februar: intenzivne priprave na verjetno najštevilčnejšo zborovsko turnejo v zgodovini naše gimnazije – v Krakov se odpravljamo s tremi avtobusi

25. februar: nekateri ljudje so strašno panični, turneja je dobesedno z včeraj na danes pod velikim vprašajem

26. februar: turneja je odpovedana, tolažim razočarane dijake (in samo sebe), v hotel sporočam, da nas ne bo

3. marec: dokaj običajen zavodski vsakdan z občasno mislijo, kje bi morali biti v tem trenutku (na avtobusu/na vajah/v hotelu/na koncertu)

9. marec: preventivni ukrepi v zavodu se stopnjujejo, po tekočem traku odpadajo dogodki

10. marec: spoznanje, da pri zaprtju šol ustrezna vprašalnica ni ALI, pač pa KDAJ

12. marec: dobimo odgovor: v ponedeljek (oziroma pri nas: že jutri)

13. marec: tehnične priprave na delo od doma, kopiranje podatkov na prenosni disk, slovo od zavoda za nedoločen čas brez možnosti vmesne vrnitve

14. marec: popolna brezvoljnost in nezainteresiranost za katero koli od (sicer prijetnih) domačih dejavnosti in opravil

15. marec: jeza ob nepremišljenem zapiranju študentskih domov z danes na jutri

16. marec: prvi sestanki na daljavo po običajnem ponedeljkovem urniku, ponovno odkrita volja do življenja

18. marec: vstajanje ob nečloveško zgodnji uri, da se pri vzponu na bližnji hrib izognem veliki večini drugih ljudi

20. marec: za obnovitev zalog hrane prvič po enem tednu zapustim domačo vas, tesnoba med zamaskiranimi sonakupovalci

23. marec: spoznanje, kaj je zame največji minus dela od doma: pisanje poročil o njem

27. marec: pomlad v polnem razcvetu

29. marec: ustvarjalno-produktiven vikend – če bo šlo tako naprej, mi bo morda letos dejansko uspelo narediti božične voščilnice ne samo prej kot v zadnjem možnem

večeru, ampak celo za prodajo

2. april: hvaležnost srečnemu naključju, da sem si pred vsako slutnjo karantene doma nakopičila toliko knjig, da jih v običajnih časih niti slučajno ne bi uspela prebrati, preden bi jih morala vrniti v knjižnico; po

nekaj tednih mi jih je zmanjkalo in lahko nadaljujem s tistimi, ki mojo pozornost že mesece in leta čakajo doma

6. april: moja postna »akcija« z objavo ene fotografije vsak dan odpira oči za detajle; kdo bi si mislil, da popki na češnji pred oknom moje karantenske pisarne (v običajnih časih pa kuhinje) tako hitro rastejo in se odpirajo ...

8. april: po 19 (!) dneh spet v civilizaciji (in to celo v sosednji občini – seveda z upravičenim razlogom: darovanje krvi)

9. april: dilema – spremljanje prenosa maš in obredov velikonočnega tridnevja iz domače župnije ali iz zavoda?

10. april: žrtev dneva: obisk trgovine v izogib novemu nepotrebnemu kupu

plastičnih vrečk, ki bi jih domov prinesel kakšen drug član gospodinjstva

11. april: nadaljevanje zelo nenavadnega občutka, ker po dolгих letih nimam nobene (pred)praznične zadolžitve v župniji; pasijon po Janezu in berilo o izraelskem izhodu iz egiptovske sužnosti sem brala tolikokrat, da znam na pamet cele odstavke in vem, če se župnik zmoti pri branju

13. april: prebujanje s spominom na sanje, v katerih smo bili spet v zavodu, neizmerno veseli, da se vidimo, in vrnitev v realnost

15. april: slovo od nadškofa, iz čigar rok sem prejela svoje priznanje za zlato maturo; težko dojemam, da se ob zgodnjih jutrih ne bova več srečevala na njegovi poti v kapelo in moji v pisarno

16. april: med delom »glasbena spremljava« v obliki brenčanja okoli prej omenjene češnje, ki je že kar nekaj dni odeta v nešteto belih cvetkov

17. april: nivo stresa ob tedenskih nakupih le še malenkost nad predkarantenskim

Irena Jamnik

Moje doživljanje karantene

SVET PO

Koronavirus je in bo zagotovo glavna tema leta 2020. Pandemija takšnih razsežnostih je bila nazadnje leta 1920, ko je svet bolehal za špansko gripo. Za veliko večino ljudi je to prva pandemija in upajmo, da tudi naša zadnja v našem življenju. Celotna populacija je postavljena pred velik izziv, kako se soočiti z virusom. Problem pa ni samo virus, ampak tudi vse ostalo kar pride zraven. Zaradi obvezne karantene trpi gospodarstvo, v prihodnosti že potrjeno sledi gospodarska kriza, ki bo dvakrat hujša kot tista leta 2008. Ob krizah bi rad poudaril, da se je onesnaževanje zelo zmanjšalo, predvsem na Kitajskem poročajo o veliko bolj čistem zraku, tako da je tudi ta kriza dobra vsaj za nekaj. Na preizkušnjo so dani tudi naši medosebni odnosi.

Tekom karantene smo prisiljeni, da smo 24 ur skupaj s svojo družino, partnerjem, otroci ... Za veliko ljudi je to pozitivno. Starši, ki drugače veliko delajo, imajo tako čas, da se posvetijo svojim otrokom, tudi partnerjem. Naši medosebni odnosi so postavljeni na preizkušnjo in veliko parov je najverjetneje ne bo opravilo in bodo po krizi

sledile ločitve, kar se je že potrdilo na Kitajskem. V kraju Šian (8,7 milijona prebivalcev) so v enem dnevu prejeli kar 14 zahtevkov za ločitev in so s tem postavili dosednji dnevni rekord. V kraju Fuzhou (7,66 milijona prebivalcev) pa so zaradi navala ločitev omejili število vlagateljev na 10 na dan. Večji problem bodo imeli pari, ki so skupaj zaradi napačnih razlogov; njuna zveza ne temelji na pravih temeljih, kot so ljubezen in spoštovanje. Veliko je družin, ki v normalnem vsakdanjem življenju skoraj nič ni skupaj. Primer: oče je cel dan v službi, tudi za vikende pa se ukvarja s svojim privatnim podjetjem (večinoma gre za male podjetnike s.p.); tako je s svojo partnerko samo zvečer, ko gresta spat – njuna ljubezen se je ohladila. Zdaj je zaradi odpovedi dela prisiljen biti z njo 24 ur na dan, če sta oba doma, kar je velika sprememba. Za tak par obstajata dve rešitvi: ali bosta v času izolacije ponovno našla svojo ljubezen in se bosta v prihodnosti bolje razumela, ali pa bosta spoznala svoje napake in se bosta po krizi ločila. Ločitveni odvetniki napovedujejo rast stopnje ločitev zaradi samoizolacije zaradi dejstva, da je največ ločitev v času poletnih počitnic in novoletnih praznikov, ko so družine tudi več

VIRUSU

časa skupaj kot ponavadi. David Cates, psiholog v Medicinskem centru Univerze v Nebraski pravi, da bodo razmerja s trdnimi osnovami preživela ali celo zacvetela, tista, ki pa so zasnovana na slabih osnovah, pa bodo podlegla.

Posledice koronavirusa so že danes vidne, največje pa zagotovo še prihajajo potem, ko bomo morali ponovno zaživeti normalno življenje. Pravijo, da če želiš videti, ali se z nekom res dobro ujameš, moraš z njim na jadranje. Takrat si namreč prisiljen z nekom biti na enem mestu neprekinjeno, noč in dan. Možna izida takšnega »eksperimenta« sta dva: ali se z nekom še bolj povežeš ali pa se z njim »na smrt« skregaš. Zdaj so vsi pari in družine prisilno na »jadrnju« in iz tega se bodo ali nekaj naučile ali pa počasi razšle. Kljub vsem smrtnim izidom, gospodarski krizi in porastu ločitev je zagotovo tudi kakšna pozitivna stvar v tej situaciji, samo najti jo moramo.

Rok Kokot

5. 4.

Bližajo se prazniki,
kako jih bomo praznovali, mnoge skrbi.
Tako kot cvetno nedeljo – doma,
dnevna soba bo postala naša mala _____.

12. 4.

Velika noč, veselja dan,
le veseli se, o kristjan!
Tudi letos se vse v naravi prebuja,
tudi letos odmeva naša _____.

16. 4.

Nisem si mislila, da bom tako dolgo doma,
karantena traja že več kot mesec dni,
a virus se ne preda.
Vseeno upam, da vsega tega kmalu konec bo,
da se vsi mi kmalu v živo _____.

Rešitve: cerkvica, aleluja, vidimo.

Ana Marija Jevšenak

KORONA PRIZADENE TUDI MOČNE

Dandanes se je težko izogniti tej temi, kateri pa upam, da se ob izidu Kavča ne bo nihče posvečal. In ja, to je koronavirus, ki je prizadel nas in ves svet. Posvetil bi se predvsem posledicam, ki jih je tako imenovana kuga 21. stoletja pustila na aktivnem ukvarjanju s športom, kot je na primer tek okoli zavoda, da sploh ne omenjam športnih aktivnosti v zavodski telovadnici v ponedeljek, sredo in letos malo manj v četrtek. Največji hendikep pa so doživeli obiskovalci zavodskega fitnesa, in s tem ne mislim samo prebivalcev ŠDJFG-ja,

ki so pred letošnjo pomladjo, in predvsem poletjem, stvari vzeli v svoje roke in začeli v velikem številu močno garati za svojo postavo. V primeru, da so vaši plani padli v vodo, saj veste kako pravijo; bo pa drugo leto bolje.

Tudi, če so mlajši od nas in bolj odporni kot mi, jih je virus enako prizadel. Nekateri obiskovalci jih ne opazite, ker fitnes obiskujejo v ne tako poznih urah, kot se tam običajno pojavimo mi. To so dijaki iz JDD-ja. Letos se je porast dijakov v domskem fitnesu občutno povečal in na čase fitnes postane pretesen za vse. Ampak na srečo je naš fitnes kot trola; ko je že tako polna, je vedno prostor še za enega. Včasih nam grede dijaki z vsemi svojimi otročarijami malo na živce (kot da smo mi kaj boljši), zavedati pa se moramo, da je izguba možnosti telovadbe v fitnesu njih prizadela bolj, saj so v fazi, ko se mišice najbolj razvijajo. Čeprav včasih, ko trenirajo na napravah, mislimo, da se bodo poškodovali. Opazili smo tudi, da nekateri izmed njih trenirajo veslanje, kar pa ni tako dobro za njihov hrbet. Med drugim lahko občasno opazimo tudi poskuse najstniške romance, ki pa v večini primerov ni uspešna. Torkovi večeri v fitnesu pripadajo starejši skupini, ki so v primeru korone od vseh zgoraj naštetih najbolj ogroženi. To so Megaronovci (bivši dijaki ŠKG). V fitnes pridejo relativno pozno in vedno v skupini.

(V bodoče priporočam, da ob torkih hodite v fitnes malo prej kot sicer.) Pri Megaronovcih lahko hitro opazimo, da v fitnes niso prišli z namenom treniranja mišic, ampak treniranja jezika, kar bi mi študentje rešili v kakšnem apartmaju ali v baru ob kozarčku ali več. Sicer tu nismo, da bi obsojali, vsak ima za druženje svoj najljubši prostor in njihov je fitnes. Glavna tematika je reševanje sveta, pa naj si bo reševanje kariere najboljše slovenske številke, 77 Luke Dončiča, ali pa njegove ekipe Dallasa. Če so razmere prave, prestopimo prag športa in prestopimo prag politike. Rečem vam, če bi ustanovili stranko, bi jih volil. Kdaj pa kdaj slišimo tudi razpravo, kateri filmi so najbolj top, če pa veliko časa preživiš v njihovi družbi, lahko kmalu postaneš prodajalec stanovanj, nepremičninski agent, ali pa se udeležiš katere izmed dražb.

Na koncu pa, da ne pozabim na osebo, ki je imensko ne bom poimenoval. Rečem lahko le, da je njega/njo zaprtje fitnesa najbolj prizadelo in ob tem ji/mu želim sporočiti, da bo vse v redu.

Takoj, ko se zadeva z virusom poleže, boste obveščeni o športnih aktivnostih v domu, do takrat pa, kot pravi pesem: Hej stari, pazi nase ...

Gregor Jakelj

Ljudje, pa kaj nam je?

V nedeljo, 29. 3. 2020, je preko Facebooka vse nas nagovoril murskosoboški škof dr. Peter Štumpf. Njegov zapis se me je zelo dotaknil, saj je spregovoril o drugačnih vrstah odvisnosti, ki jih velikokrat niti ne dojemam kot odvisnosti. Spregovoril je o odvisnostih od samega sebe, samovoljnosti, brezbržnosti in egoizma. Samo, da sem jaz, samo, da imam jaz, samo, da grem jaz, za druge me ne briga. V teh časih preizkušenj pa moram pokazati, da sem človek v skupnosti, ki se ji pravi svet in da je od mene odvisno veliko stvari. Z mislijo, da bo človeku uspelo postati svet, svetu pa, da reši človeka, sem se odločila, da ta prepisan nagovor podelim z domsko skupnostjo.

»Dragi prijatelji. Včasih se čudimo in jezimo na odvisnike od alkohola in drugih substanc, zakaj že enkrat ne nehajo s pitjem, drogiranjem in tako z uničevanjem sebe ter tistih, ki jih morajo prenašati. Pri tem največkrat trpijo njihove družine. Pekel za štirimi stenami je nepredstavljen. Dobro vemo, kako je tudi stroka v tem pogledu povsem nemočna, če odvisnik vztraja v svoji trmi in ne odneha s svojim početjem, ki ga vse bolj uničuje. Kronična odvisnost je pač take vrste odvisnost, ki ti uničuje pamet, zavest in odgovornost. Tedaj pa ostane samo še čakanje na grob. In to čakanje ni tako mučno za odvisnika, on niti več ne ve, kaj se z njim dogaja, mučno pa je zelo za njegove domače in za zdravstveno osebje.

Te dneve, ki jih zaznamuje epidemija koronavirusa, nenehno poslušamo rotnje naše vlade, pravkar tudi ljubljanskega nadškofa Stanislava Zoreta, naj bomo vendarle odgovorni do sebe in do drugih in upoštevamo navodila o gibanju izven naših domov. Enostavno je nemogoče verjeti, da se ljudje še vedno zbirajo na javnih mestih, kolone avtomobilov se vijejo proti Gorenjski in Primorski, kjer pa so turistični kraji polni ljudi. Vse se dogaja, kot da se nič ni zgodilo. Hodimo od hiše do hiše, na obiske, na skrivaj po gostilnah, kakšen župnik, kljub določilom škofov, še kar mašuje ob navzočnosti ljudi, kakšen še obljublja, da bo vseeno krstil otroka ali poročal tudi ob navzočnosti ljudi. Tudi ni malo takih, ki jim še sedaj ni jasno, zakaj ni po cerkvah bogoslužij. Tako so zaman vsa opozorila o tisočih okuženih vsak dan po Evropi,

zaman opozorila o strašnem umiranju zaradi virusa. Ljudje Božji, kaj nam je? Kje imamo pamet in vest? In tisti, ki se imamo za kristjane, kje imamo mi našo vero? Glejte, prvo, kar nas pri vsem tem zanima, je, kdo nas je zatožil, kdo je poslal kamere, da snemajo, kdo je prijavil škofu ali policiji. Pa saj ne gre za to, da bi nas država ali Cerkev hoteli oškodovati. Gre preprosto za življenje in smrt. Če bomo le kako preživeli to epidemijo, in res Bog daj, da bi jo, ne vem, kako bomo živeli z odvisnostjo od samega sebe. Z odvisnostjo od svoje trme. Z odvisnostjo od svoje pravice, da lahko počnem, kar hočem. Z odvisnostjo, da me drugi čisto nič ne brigajo. Z odvisnostjo, da takoj postrežem svojim dražljajem, nagonom in svojim željam. A nas res ta kuga mora uničevati še naprej? Da se streznimo od odvisnosti od sebe in se pričnemo odgovorno obnašati. Zakaj so potrebne žrtve, da bomo le končno odgovorni? Jih ni bilo do sedaj že preveč?

Danes nisem šel z Jezusom na teren blagoslavljanja ljudi in njihovih krajev, pa bi morala iti. Z Jezusom nisva šla preprosto zato, da ti najini blagoslovitveni izhodi, glede na izletniško vzdušje v Sloveniji, konec koncev ne bi izpadli še sami izletniški. Žal tako je.

Pred nami je nov teden, velika noč se približuje. Kako jo bomo preživeli? In če jo bomo sploh dočakali? To je še veliko vprašanje. In še nekaj postnega časa je ostalo, sebe in vas vabim, da se v tem času krepko lotimo odvisnosti od samega sebe. Kristus je bil svoboden od takšne odvisnosti, zato pa je dal življenje za nas, ki smo njegovi prijatelji, da bi mi večno živeli. Dajmo, privoščimo sebi in drugim življenje. Naj vam bo blagoslovljena pot do velike noči, pa tudi varna in odgovorna.«

Po odobritvi murskosoboškega škofa dr. Petra Štumpfa govor dobesedno prepisala AEK.

SVETOVALNICA

Do dneva, ko to pišem, je korona uvedla že precej sprememb sicer prej samoumevnih stvari: preoblačenja iz pižame, skupne jutranje kave, zamujanja trole in bolj ali manj ljubih stvari, ki jih potem prinese dan ... Ko pa že govorimo o ljubezni (ta menjava teme je bila za nadaljevanje nujna), nas je sedaj veliko nepričakovano in brez posebnih avantur pristalo v long-distance razmerju. Ali vsaj different-občine razmerju. Ampak razmerje je razmerje, ne?

In to me je spomnilo na članek, povezan s to temo v prejšnjem vrtinčastem Kavču (str. 34), in kako sem dragemu uredniku enkrat v šali omenila, da bi podobno lahko napisali še z ženske perspektive. Plus, saj veste, »vedno želimo imeti zadnjo besedo«.

In tu je, odgovor na Zlatih pet, torej 5 osebnih pravil, ki se skrivajo za improviziranim pristopom (določenega) fanta do deklet. S tem naj bi se vse začelo, kajne? Zato pa se trudimo, tako fantje kot dekleta, da bi bili čim

manjkrat zavrtnjeni, razočarani ali postavljeni na (varno) razdaljo. Pa se to vseeno dogaja – drugim (@srcozlom), tu ne govorim(o) iz lastnih izkušenj, seveda. Ker mi imamo, zahvaljujoč Kavču, 5 zlatih pravil (napisano za Ž spol, a prilagodljivo po želji – tudi punce za fante), ki jih poskušam napisati še »po žensko«:

1. Če je sogovornica bolj tiha, prevzemi krmilo v svoje roke, a ne pozabi, da si tudi ona želi biti slišana.

In tako mogoče najprej pomislite: »Pa kako nej pol js vem, kaj ženska hoče.« Ampak ali ni ravno to čar spoznavanja in prvih pogovorov? Da spoznavamo eden drugega in potem to podobo primerjamo s svojimi ljubezenskimi predstavami? V vsakem primeru pa menim, da nam ljudem veliko pomeni, ko nas nekdo posluša in ko nam potrpežljivo in nežno da čas in spodbudo, da se odpremo.

2. Če je zelo zgovorna, utihni in poslušaj, a ne pozabi, da želi tudi ona slišati tebe.

Vsaj, kako rečeš: »Da, draga.« Šalo in stereotipe na stran, prav zaradi prej omenjenih razlogov je pomembno, da tudi sam kaj poveš. O vremenu, sebi ali o čemerkoli že teče pogovor. Ena boljših taktik je zagotovo, da si zapomniš njeno ime. Govori se, da ljudem hitreje postaneš všeč, če jih v pogovoru večkrat nagovoriš z njihovim imenom. Slišati svoje ime namreč v nas sproži hormone dobrega počutja in tako hitreje vzljubimo človeka, ki je zaslužen za to.

3. Vedno imej denar, saj obstaja možnost, da bo odšla z zmenka in boš ostal sam z računom.

Pa naroči si še nekaj (močnega), preden greš. Mogoče leta kasneje ugotoviš, da te je celo življenje vodilo do trenutka, ko ti je prav tvoja sedanja žena takrat prinesla pijačo.

4. Nikoli, ampak res nikoli ji ne govori slabih šal.

Plus točke za dober humor, X gumb za slab humor.

5. Vedno pokaži samo 90% sebe (zadnjih 10% prihrani za takrat, ko bosta skupaj – ali pa še to ne).

Kar ne pomeni pretvarjanja ali še manj neiskrenosti (!). Niti naučenega govora o 90%, ki predstavljajo najboljše dele tebe. Pri govoru o sebi je najbrž res najboljša taktika premišljena improvizacija, sproščenost in odkritost, a tudi »filter«, vsaj na začetku. Kasneje pa najbrž odvisno od dinamike para, a morda bodo ostale teme, za katere je eden veliko bolj navdušen kot drugi, in deli tebe, v katerih si vendarle »sam svoj«.

Nekako tako je 5 zlatih pravil izredno pomagalo meni – napisati ta prispevek.

Še enkrat poklon (in vso srečo) iskrenemu avtorju izvirnega izvirnega članka.

Če se kdo odloči še za 3. del te ljubezenske drame, se pa že veselim.

5 ZLATIH PRAVIL. **2. del**

Eva Kržišnik

Belo cvetje, glej,
rojeva se življenje.

Ostani doma.

(Ana Marija Jevšenak)

Dolga in strma
pot je do vrha gora.

Uspelo mi je.

(Urška Laznik)

Mogočna gora
poljublja si stopala.

Konec je blizu.

(Ana Marija Jevšenak)

Zelena trata,
pokrita z majskim snegom.

Zmrzlo življenje.

(Ana Marija Jevšenak)

Lepi spomini,
igra, smeh in otroškost.

Prva ljubezen.

(Urška Laznik)

Žalostni obraz.
Močne misli nate in
solza v spomin.

(Urška Laznik)

KULTURNI Z

samotna kava
covid dober izgovor
za pogrešanja

(Eva Kržišnik)

Ko sem s tabo tu,
treba ni miru iskat,
ker sem s tabo rad.

(Meta Vrabec)

Dan, mesec, leto
govoriti več ne znam
saj vedno sem sam.

(Rok Kokot)

Svet je uganka.
Zakaj je zdaj manj cajta,
čeprav smo doma?

(Brez podpisa)

Noč. Tiho sedim.
Sij lune na obrazu
ko mislim nate

(Urška Laznik)

Maji Poljak, moji nesojeni ljubezni, ki se je prehitro rodila, ali pa jaz prepozno.

Na odbojki sem delal 20 dni,
šesti dan pojavila si se ti.
Priznam, celo prvenstvo gledal sem te,
hvala ti za vse.
Zame si boginja, ki para ji ni
jaz sem samo človek, zato nesreča se neizogibna zdi.
Za vsak dotik, ki si mi ga namenila
mi srce še danes divje razbija.
V tem življenju nama ni namenjeno
mogoče boljše je tako,
čeprav vse to mi je težko priznat'
misel nate pomaga mi zaspat'.

Prinesem ti rože
če želiš slečem se do gole kože
reci da imaš me rada
tudi jaz mam tebe moja draga,
imel te bom vedno, karkoli se zgodi
tudi če našla boš drugega
želel bi da si srečna, četudi boli.

Na koncu je seveda rekla ne, mene pa je dolgo bolelo.

Že ob desetih v spanec hitim
da v svojo domišljijo zbežim
tam srečam naju, poglej kako srečna sva
cela zaljubljena za roke se drživa.
Kako vseč mi je ta svet,
a vsi vemo, da v sanjah se ne da živeti,
zato zjutraj takoj ko se prebudim
izdelam načrt kako te osvojim
čutim da uspelo mi bo,
saj bo prvič ko ob neuspehu ne bom rekel: »ah nič zato.«
Šel bom tisočkrat z glavo skozi zid
dokler zdržal bo moj vid,
ko ga več ne bo
vse zagotovo gre v p***o.

R. K.

PORTRET SAMOTE

Kakor zapuščeni čoln,
ki ga nosijo vetrovi
plujem skoz' življenje mračno,
samcat blodim med svetovi.

Sredi množice človeštva
za oporo iščem rame
le zakaj še iščem smisel?
Ni pod soncem mesta zame.

Kakor potepuški klatež
brez poročstva strehe, sreče
skupaj s psi delim usodo,
vsak za mano kamne meče.

Na smetišču zgodovine,
kakor marsikdo pred mano
sam in od vseh pozabljen
si hladil bom srčno rano.

Večno romar in popotnik
mi na mestu ni obstanka
proti eni me Resnici
vodi moja muza – znanka.

Sem oljenka, ki s težavo
upov plamen še ohranja,
zdaj zdaj plamenček se utrne,
vame tema se zaganja.

O ti muza vsemogočna,
ti vratarka domišljije,
upanja dolij mi olja,
da moj plamen spet zasije!

Pavel Mušič

MISLI IZ KARANTENE:

6. dan v Karanteni

Pogrešam družbo.
Pogrešam toplino.
Pogrešam razum.

Pogrešam prazne igre,
otročkost in pogum.

Pogrešam ...
brezbrižnega študenta,
ki ne ve zase,
za svet.
Le nekaj ve:
Kako se je, pije in spi!

Ne(pre)šteti Karantenski dan

Ničesar več ne pogrešam.
Ničesar več ne odštevam.

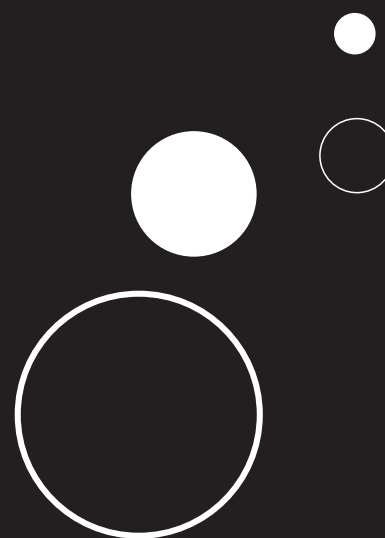
Rutina objema moja ramena,
Pomlad mi na obraz riše nasmeh,
Sonce na nebu,
Sonce v očeh.

Pa vendar ...
*Moral*a bi pogrešati?
*Moral*a bi ga pogrešati?
Mar ne?

Srce je prazno.
Rutina ga je udomačila.
Sliši kocke.
Čuti vseobsežni nič.
Pa bi *moral* ...
?

Tihe, tihe so sanje
Sanje o drugačni sedanjosti.

Klara Jamnik

ŽIVLJENJA REKA

Po življenja reki plove
čolnič našega hotenja,
od izvira do zorenja
v časa trdne ujet okove.

Kamor jadro že obračaš,
vedno reka nosi s sabo
tvojo bit in v pozabo
mrtvih se, kot romar, vračaš.

Vendar pot naj bo vesela,
polna radosti življenja
sanj, dejanj in hrepenenja,
da ti sreča ne bo uvela.

Kar storil si, že izginja
v pajčolan pozabe, hkrati
zdajšnjega trenutka mati
nam bodočnost še zagrinja.

Ko greš na poti neznane,
zbiraj bisere brezčasne,
to spomini so na krasne
zgodbe, ko vesolje obstane.

Kje pristaneš? Kam odpluješ?
Reka svojo pot ubira,
le Mogočni ji diktira
ne glede na to kaj snuješ.

Pavel Mušič

Dosegla sem cilj,
uspelo mi je!

Misli so tuje,
tavajo nekje visoko nad oblaki.
Pa so le misli tako visoko?

Iščem se, a se ne najdem.
Čakam in čakam, da me kdo reši.
Nikogar ni.

Sedim sama sredi visoke trave in ...
zrem v daljavo.

Upanje, upanje,
lažno upanje.

Lepe besede, obljube, skrivnosti.
Ideje in norosti.
So vse to bile le laži?

Kako naj vem, kako zaupam?
Podpiram ga, mi vse to vrača?
Le slepo grem naprej in upam ...

Utrgam cvet in mislim nanj!

Ljubi me ...
Ne ljubi me ...
Ljubi me?

Ne vem zares,
spet sem v dvomih,
pa vendar grem naprej in ...

Upam, upam ...
lažno upam.

– On

Urška Laznik

Nevihta

Tihoto v dalji šum preteč pretrga,
viharni veter maje že drevesa,
in strah, da kakor se odpro nebesa
nevihta bo, ki krhke upe strga.

Tedaj slepeči blisk nebo raztrga,
od groma silnega se zemlja stresa,
z neba poslana je dežja zavesa,
se ne odgrne pred' se oblak ne utrga.

In vihre temna glasba, strele plesa,
krut zvok – soldata vodi med gromenje,
mornarja žene najt' pristan sred' kresa.

Vihar, o smrtnik, tvoje je življenje,
skoz' vodi pot, od rojstva, smrti, kesa
do dežele, kjer večno je vstajenje.

Pavel Mušič

Kaj početi v teh dneh, ko smo doma in ne vemo več kaj bi sami s sabo?

Pred vami je kratek seznam, kako si lahko krajšate čas:

KNJIGE:

- Vse knjige Georga R. R. Martina (Igra prestolov – boljše so kot serija)
- Grof Monte Cristo (A. Dumas)
- Knjige Dana Browna (Izvor, Angeli in demoni, Inferno)
- Morska katedrala (I. Falcones)

Ker so knjižnice žal zaprte, se bomo tukaj ustavili. Je pa nekaj E-knjig na voljo na spletni strani Emka.si

FILMI:

- Just friends (romantična komedija)
- Midnight in Paris (romantična komedija)
- Love wedding repeat (romantična komedija)
- When we first met (romantična komedija)
- Bad boys for life (akcija)
- Spiderman far from home (akcija in komedija)
- El camino: Breaking bad movie (predpogoj je serija Breaking bad)
- The phantom of the opera (muzikal)

SERIJE:

- Money heist (La casa del papel) – ne da se je opisati z besedami
- Breaking bad (droge, kriminal)
- Friends (klasika)
- Game of thrones
- How I met your mother
- Peaky blinders (mafija)
- Vikings
- Sex education

DEJAVNOSTI:

- Nauči se kuhati še kaj drugega poleg testenin
- Redno hodi na sprehod
- Intenzivno telovadi vsaj 20 minut na dan
- Delaj za faks
- Redno obiskuj predavanja preko Zooma
- Reši spletni kviz o študentskem domu, ki ga najdeš tukaj:
https://kahoot.it/challenge/08723941?challenge-id=246d3c87-f753-4694-b67b-334dcbb3ffc3_1588285446807. Morda izveš kaj novega ali pa le obudiš spomine na letošnje domsko življenje in se pri tem zabavaš.

KRATKOČASNIK

